

καλέσει πρὸ τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας διὰ τὴν ἀπὸ τῆς μητρὸς τοῦ Λέοντος ἐπιστροφὴν μας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀνινίαν, αὕτη δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ διακούσῃ τὴν σιωπὴν. Ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο διηρημένη μεταξὺ δύο αἰσθημάτων, ἐπλησιάζομεν πάντοτε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς υἱικῆς αὐτῆς στοργῆς, ἐνῶ ἀπεμακρυνόμεθα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκείνου, πρὸς ὃν εἶχεν ἀφιερῶσει θερμότερον αἶσθημα.

Ἐπλησίαζεν ἤδη τὸ μεσονύκτιον, οὐδὲν ἔκτακτον εἶχεν ἔτι διακούσῃ τὸ ταξειδίον ἡμῶν, ὅτε αἴφνης οἱ ἵπποι ἡμῶν ἔδειξαν ἀπυνήθη ἀνησυχίαν· ἀνέπνεον μετὰ δυσκολίας καὶ ἤρχισαν νὰ προχωρῶσι ταχύτερον, ἐνῶ οὐδὲ ὁ λόγος, οὐδὲ ἡ μάστιξ τοὺς παρεκίνηει. Ἦσαν ζῶα, ἅτινα εἶχομεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ συνηθούς βαδίσματος αὐτῶν ἄνευ ἐκτάκτου αἰτίας· ἐφαίνοντο πεφοβισμένοι, ἔστρεφον πολλακίς τὴν κεφαλὴν καὶ ὁμοιάζον ὡς ὠθούμενοι ὑπὸ ἀγνώστου δυνάμεως ἵνα διπλασιάσωσι τὴν ταχύτητα αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγον τὰ ἄλλα αὐτῶν ἔγειναν ἰσχυρότερα, ὁ δὲ Ῥόσκος, ὁ ὀδηγὸς μας, ἠναγκάσθη νὰ τοῖς ἐπιβάλλῃ διορθώσεις τινας, εἰς ἧς ὑπέκυψαν μὲν, ἀλλὰ μετ' ἀκατανόητου ἀντιστάσεως.

Ἡ Ἀνινία κατεχομένη ὑπὸ βαθέων συλλογισμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τοὺς ἵππους· ἀλλ' ἐγὼ, γνωρίζων τὰς συνηθείας αὐτῶν, παραδόξως πῶς ἐταράχθη καὶ προησθάνθη τὸν τρόπον τινὰ ὅτι ἔκτακτόν τι συμβαίνει.

Ταυτοχρόνως ὁ γηραιὸς Ῥόσκος ἐφάνη καταληφθεὶς ὑπὸ δυσσεύτου αἰσθήματος· παρετήρησε πολλακίς ἀλλεπαλλήλως πέριξ αὐτοῦ· ἔπειτα τὸ οὖς μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς· ἀφῆκεν αἴφνης ἐλευθέρους τοὺς ἵππους, οἵτινες ἠδυνήθησαν νὰ ἀκολουθήσωσι τὸ ἐνοστικτὸν αὐτῶν καὶ ἤρχισαν πᾶραυτὰ νὰ καλπάζωσιν.

Ἐκαθήμην εἰς τὰ ἐμπρὸς τοῦ ἐλκλήρου, στρέφων δ' ὀλίγον εἶπον τὸ στόμα μου πλησίον τοῦ ὠτός τοῦ ἀμαξήλατου ἡμῶν. «Τί ἔχεις Ῥόσκο;» τῷ εἶπον διὰ χαμηλῆς φωνῆς ἵνα μὴ μὲ ἀκούσῃ ἡ Ἀνινία· «φαίνεσαι πεφοβισμένος καὶ νομίζω ὅτι συμμερίζεσαι